

Boek 30.

De blauwe Ridder.

+ Brood over de muren +

Hoofdstuk 1 – De gesloten ring

Vanaf de lage heuvel keek Thomas uit over Haverland. De stad lag stil achter haar hoge muren, maar rondom haar bewoog een leger. Banieren wapperden in de koude ochtendwind en tussen de tenten brandden honderden kleine vuren. De soldaten uit Eikenbroek hielden het oosten bezet. De mannen van Riverveld stonden langs de zuidelijke weg, terwijl het vijfde koninklijke regiment de noordkant bewaakte. In het westen hadden de soldaten van de Witte Boom hun linies gesloten. Geen weg, bospad of veld lag nog onbewaakt. Haverland was volledig omsingeld.

Thomas stond naast Thunder en hield de teugels losjes in zijn hand. Bijna tweeduizend mannen wachtten op zijn bevelen. Beroepssoldaten, verkenner, boogschutters en honderdtachtig vrijwilligers die hun akkers en werkplaatsen hadden verlaten. Iedere verkeerde beslissing kon tientallen levens kosten. Lucas, Armand en de kapiteins van Riverveld en het koninklijke regiment stonden om hem heen gebogen over een kaart. Thomas wees de grenzen van iedere sector aan. “Geen enkele groep verlaat haar plaats zonder toestemming,” zei hij. “Niemand nadert de muren. Ook niet om de verdedigers uit te dagen. En er wordt geen pijl afgeschoten tenzij wij worden aangevallen.”

Armand keek naar de gesloten poorten. “Reinout moet weten dat ontsnappen onmogelijk is.”

“Dat weet hij,” antwoordde Thomas. “Maar hij is niet alleen achter die muren.”

Zijn blik gleed naar de daken die boven de stenen omwalling uitstaken. Daar woonden ambachtslieden, boeren, handelaren en gezinnen met kinderen. Mensen die nooit voor Reinout of de drie voormalige officieren van Roy hadden gekozen. Zij konden Haverland niet verlaten zonder toestemming van de mannen die de stad beheersten. Thomas wilde de schuldigen grijpen, maar hij weigerde honderden onschuldigen te behandelen alsof zij hetzelfde kwaad droegen. “Wij zijn hier om recht te brengen,” vervolgde hij. “Niet om een stad uit te hongeren of uit woede te verwoesten.”

Lucas keek hem onderzoekend aan. “Sommige mannen willen bloed zien. Boer Willem en koning Karel zijn nog niet vergeten.”

Thomas voelde de woorden als een vuist tegen zijn borst. Ook in hem leefde die woede. Soms hoefde hij alleen zijn ogen te sluiten om Anne naast het lichaam van haar vader te zien. Daarna zag hij koning Karel op de wagen liggen, bleek en zwak, terwijl zijn leven langzaam weggleed. Reinout had hem verlies willen laten voelen. Daarin was hij geslaagd. Maar Thomas zou zijn verdriet niet als wapen tegen onschuldigen gebruiken.

Later reed hij met Lucas langs de volledige omsingeling. Overal sloegen soldaten hun vuist tegen de borst toen hij passeerde. Thomas zag vertrouwen in hun gezichten, maar ook spanning en twijfel. Aan de westkant stond Anne bij Mia en de verzorgingswagens. Toen Thomas bij haar stopte, pakte zij zijn hand vast. “Je hoeft dit niet alleen te dragen,” zei ze zacht.

Thomas boog zich naar haar toe en drukte een kus op haar voorhoofd. Daarna keek hij opnieuw naar de muren. De ring rond Haverland was gesloten. Nu moest hij ervoor zorgen dat hij geen strop werd voor de onschuldigen binnen de stad.

Hoofdstuk 2 – Het eerste overleg

In de grootste bevelstent lag de kaart van Haverland uitgespreid over een zware houten tafel. Stenen hielden de hoeken op hun plaats, terwijl de wind aan het tentdoek rukte. Thomas stond aan het hoofd van de tafel. Links van hem stonden Armand en Lucas, rechts de koninklijke kapitein en de kapitein van Riverveld. Sven bleef iets verder naar achteren, zijn modderige mantel nog om zijn schouders. Hij was die ochtend langs bijna de volledige stadsmuur gereden en kende de verdediging beter dan ieder ander in de tent.

De koninklijke kapitein wees naar de noordelijke poort. “Daar is de muur het laagst. Als wij voor zonsopgang aanvallen, kunnen onze ladders de kantelen bereiken voordat Reinout al zijn mannen heeft verzameld.” “En hoeveel soldaten verliezen we voordat de eerste man boven is?” vroeg Lucas.

“Wij hebben bijna tweeduizend strijders,” antwoordde de kapitein. “Haverland kan geen aanval van vier kanten weerstaan.”

Armand legde beide handen op de tafel. Zijn gezicht stond hard. “Iedere dag die wij wachten, geeft Reinout tijd om zijn verdediging te versterken. Hij heeft boer Willem laten vermoorden en hielp de hinderlaag op koning Karel voorbereiden. Zo iemand begrijpt alleen kracht.”

De kapitein van Riverveld schudde langzaam zijn hoofd. “De stad heeft stenen muren, volle voorraadschuren en driehonderdvijftig verdedigers. Een directe bestorming kost honderden levens. Een lang beleg dwingt hen uiteindelijk tot overgave.”

Thomas luisterde zonder hen te onderbreken. Hij begreep Armands woede en voelde haar ook in zichzelf. Toch dacht hij aan de huizen achter de muren, aan kinderen die niets wisten van Roys netwerk en aan gezinnen die door Reinout als schild konden worden gebruikt. Een lang beleg zou niet alleen de schuldigen treffen. De gewone inwoners zouden als eersten hongerlijden. “Sven?” vroeg hij.

De verkenners en zijn adjudant stapte naar de kaart. “De poorten zijn versterkt. Op de muren staan boogschutters en achter de westelijke kant heb ik vers hout gezien. Ze bouwen waarschijnlijk extra versperringen. Maar hun soldaten zijn onrustig. Sommigen kijken vaker naar de stad dan naar ons. Reinout vertrouwt zijn eigen mensen niet volledig.”

Thomas liet zijn blik over de mannen rond de tafel gaan. “Dan vallen we nog niet aan en beginnen we evenmin aan een beleg dat de burgers langzaam breekt. We voeren de druk op. Meer wachtvuren, zichtbare patrouilles en kruisbogen binnen bereik van de muren. Reinout moet iedere dag zien dat ontsnappen onmogelijk is.” Armand trok zijn wenkbrauwen samen. “En daarna?”

“We bieden onderhandeling aan,” zei Thomas. “De poorten gaan open, de wapens worden neergelegd en Reinout en de drie voormalige officieren worden aan ons overgeleverd. Iedere andere verdediger die geen misdaden heeft gepleegd, krijgt een eerlijk verhoor.”

“Reinout zal nooit vrijwillig naar buiten komen,” zei de koninklijke kapitein.

“Misschien niet,” antwoordde Thomas. “Maar de inwoners moeten weten dat wij niet voor hen zijn gekomen. Als Reinout weigert, weten zij ook wie hun stad in gevaar brengt.”

Lucas knikte instemmend. Armand zweeg nog even en sloeg toen zijn vuist tegen zijn borst. “Ik volg jouw bevel.” Thomas keek naar Haverland op de kaart. Hij verlangde ernaar Reinout te laten boeten, maar niet met een snelle dood op de muur. “Hij komt levend voor het gerecht,” zei hij. “Daar hoort heel Arkenland wat hij heeft gedaan. Tot die tijd blijven wij beheerst. Ons verdriet bepaalt waarom wij hier staan, maar niet wie wij worden.”